

Stebuklingas triušio urvas –
Jono lobių saugykla.
Apie tokį keistą rūšį
Net nemąstėte, ar ne?

Čia Jonukas laiko roges,
Dvi čiuožynes ir slides,
O stiklainyje nuo džemo –
Tris netirpstančias snaiges.

Net užklydusi pelytė
Šokinėja klausdama,
Kaip mažyčiame stiklainy
Gali tilpt visa žiema?

Ei, vaikai, o kurgi Jonas?
Ar nematėte jo čia?
Gal pakilkime į viršų –
Jonas pluša garaže.

Štai ir vakaras atbėgo
Lygiai be penkių devintą,
Kad žvaigždes išsiuvinėtų
Ir Mėnulį pakabintų.

Vos tik pateka saulutė,
Mažas debesėlis Rytis,
Lietumi nuprausęs mišką,
Ima į šalis dairytis.

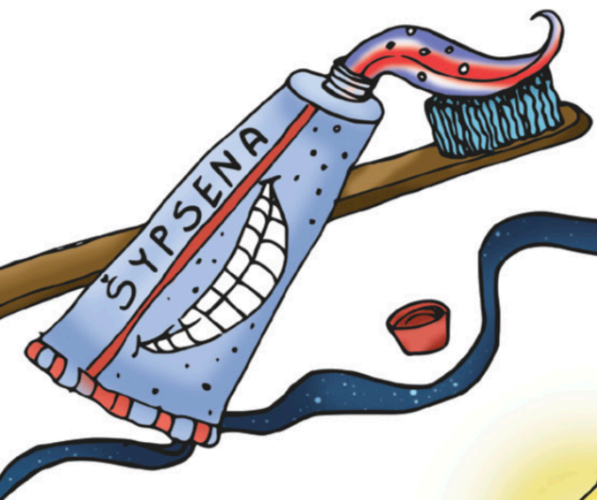

Mato jis darbštuolį Joną:
Nors svetainėje ir ankšta,
Vos užuolaidas praskleidęs,
Šis kas rytą daro mankštą.

Langines plačiai atvėręs,
Su bitutėm pajuokauja,
Nepamiršta nusiprausti
Ir sveikai papusryčiauja.

Jonas valgo vakarienę,

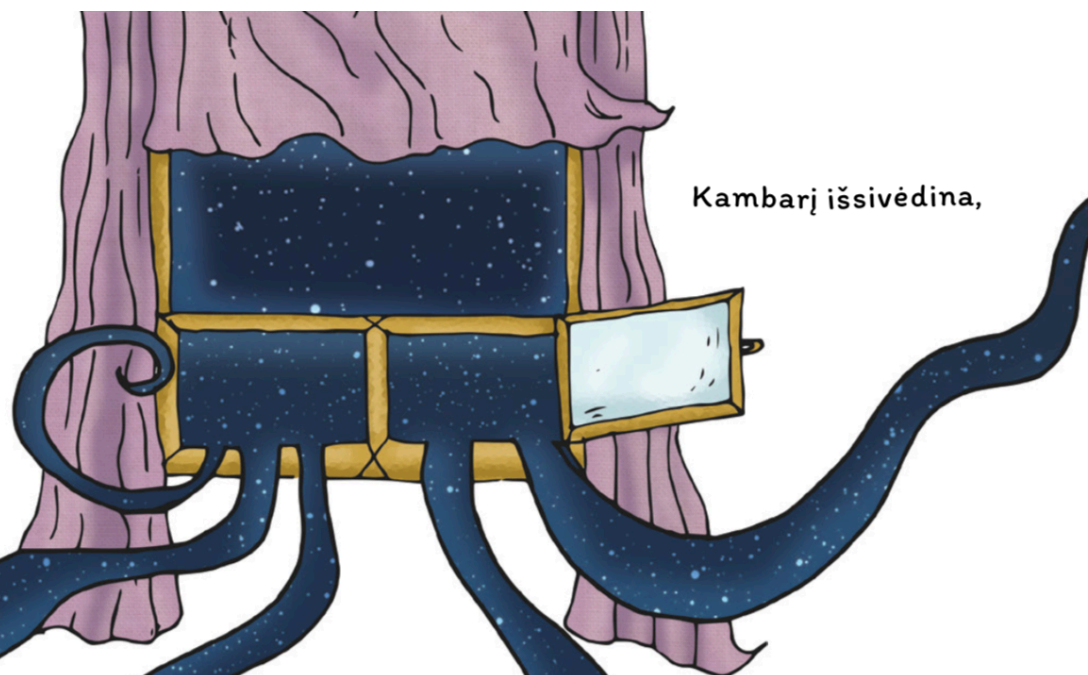
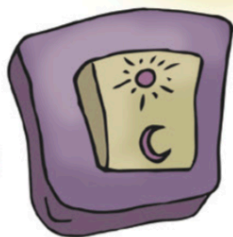
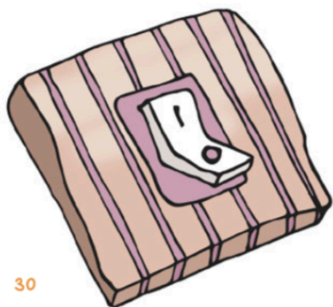

Išsivalo dantukus.

Jonas pasikloja lovą,

Užgesina šviestuvus.

Kambarį išsivėdina,

Drabužius gražiai
sulanksto.

Net gaivaus vandens stiklinę
Jis pasiruošė iš anksto.

